

noget ønske om en realitetsændring på dette område, men alene at man herved opnår en mere ensartet nordisk terminologi. Det er endvidere en betingelse, at passageren uden ugrundet ophold underretter bortfragteren om de ovennævnte forhold.

Som eksempel på besparelser, som bortfragteren burde have opnået, der eventuelt kan fradrages i vederlaget, kan nævnes, at bortfragteren uden rimelig grund har undladt at medtage en anden passager.

Bestemmelsen kan, jfr. lovudkastets § 172, stk. 2, ikke fraviges til skade for passageren.

Til § 187.

Svarer til den gældende § 181, der dog alene henviser til den parallelle bestemmelse vedrørende godsbefordring i § 135, der foreslås ændret. Bestemmelsen om gensidig hævningsret nævner en række omstændigheder, der, hvis de først indtræder eller dog først kommer til parternes kundskab, efter at aftalen er sluttet, bevirker, at såvel bortfragteren som passageren får ret til at hæve befordringsaftalen uden pligt til at betale erstatning.

Udover de som betingelse for hævningsret ved søtransport almindeligvis nævnte tilfælde, nemlig krig, blokade, oprør, borgerlige uroligheder og sørøveri, har man yderligere medtaget „andet væbnet overfald“ med henblik på de stadig oftere forekomne tilfælde af såkaldte „kapringer“ af transportmidler inden for luft- og søtransporten.

Retten til at hæve kan udøves, selv om rejsen er begyndt, såfremt de ovennævnte omstændigheder først indtræder eller kommer til parternes kundskab på dette tidspunkt, eller såfremt faren for en sådan omstændighed, som parterne havde kundskab om, inden befordringsaftalen blev sluttet, sidenhen er blevet væsentlig forøget.

Det er dog en betingelse for udnyttelse af denne hævningsret, at den, der vil hæve aftalen, giver meddelelse herom uden ugrundet ophold.

Til § 188.

Bestemmelsen svarer til den gældende sølovs § 182, 1. pkt., og kan, jfr. lovudkastets § 172, stk. 2, ikke fraviges til skade for passagereren.

De følgende bestemmelser i lovudkastet §§ 189-201 omhandler bortfragterens ansvar for passageren og rejsegods. Med undtagelse af bestemmelserne om forsinkelse i lovudkastets §§ 191 og 194, stk. 1, nr. 5, samt bestemmelsen i lovudkastets § 199, om succesive transporter, bygger disse bestemmelser på konventionsbestemmelser.

Til § 189.

Denne bestemmelse giver PK art. 4,1 og erstatter den gældende § 171, stk. 2.

Bestemmelsen er hovedreglen om bortfragterens ansvar for personskade.

Med ordene „kommer til skade“, jfr. konventionens: „personal injury“, forstås skade på passagerens person som omfattende såvel dødsfald, der er nævnt specielt, legemsskade af enhver art, som sygdomme, herunder også sindssygdomme. Bestemmelsen pålægger bortfragteren et almindeligt culpa-ansvar for personskader. Bortfragteren er herefter ansvarlig for passagerens død eller tilskadekomst, hvis skaden er opstået under transporten, og skyldes fejl eller forsømmelser udvist af bortfragteren selv eller nogen af hans folk. Bortfragterens pligt til at sørge for, at skibet er sødygtigt såvel ved rejsens begyndelse som under rejsen, fremgår af lovudkastets § 176.

Om de særlige bevisbyrde-regler kan henvises til lovudkastets § 193.

Til § 190.

Stk. 1. Denne bestemmelse gengiver i 1. pkt. BK art. 4,1 og erstatter den gældende § 172. På samme måde som for passageransvaret, jfr. bemærkningerne til den foregående bestemmelse, pålægger nærværende bestemmelse om ansvaret for passagerens rejsegodt bortfragteren et almindeligt culpa-ansvar. Bortfragteren er ansvarlig for tab af eller skade på rejsegodset, forudsat at tabet eller skaden er opstået under befordringen og skyldes fejl eller forsømmelse af bortfragteren selv eller nogen, han svarer for.

I 2. pkt. gengives BK art. 1 f, der i et vist omfang ligestiller forsinkelsestab med tab af eller skade på rejsegods, nemlig tab som skyldes forsinket udlevering. Tab som følge af, at skibet med passageren og rejsegods er forsinket, omfattes ikke af denne bestemmelse, men af § 191, der som nævnt ovenfor ikke hviler på en konventionsbestemmelse.